

Sygn. akt II K 536/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: staż. Justyna Dorosławska

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 04 kwietnia 2018 roku sprawy

M. F. c. K. i M. z domu M.

ur. (...) w Ł.

oskarżonej o to, że:

w dniu 08 lipca 2017r w miejscowości T. ul. (...)/(…), gm. T., woj. (...), nie zatrzymała się do kontroli drogowej i kontynuowała jazdę pojazdem m-ki M. (...) o nr rej. (...), pomimo wydania przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego- funkcjonariusza policji z Komisariatu Policji w T., poruszającego się oznakowanym radiowozem przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych, polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego

tj. o czyn z art. 178 b kk

orzeka

1. oskarżoną M. F. uznaje za winną popełnienia zarzuconego jej czynu i na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, 67 § 1 kk warunkowo umarza wobec niej postępowanie karne na okres próby 1 (jednego) roku;
2. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 42 § 1a pkt 1 kk orzeka wobec oskarżonej
zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;
3. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego w punkcie 2 zakazu zalicza oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 28 sierpnia 2017 roku;
4. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka wobec oskarżonej świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych;
5. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 144,95 zł (sto czterdzieści cztery złote dziewięćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz wymierza jej 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a kpk w zakresie ograniczonym do rozstrzygnięcia o konsekwencjach prawnych czynu)

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 kk - sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karana za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W myśl art. 66 § 2 kk, warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Przypisany oskarżonej występki z art. 178b kk jest zagrożony karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, co sytuuje go w kategorii czynów kwalifikujących się do objęcia warunkowym umorzeniem. Analiza podmiotowo-przedmiotowych okoliczności czynu uprawniała do wniosku, że stopień jego społecznej szkodliwości nie jest znaczny, a postawa i warunki osobiste oskarżonej pozwoliły prognozować, że pomimo umorzenia postępowania porządek prawny nie dozna w przyszłości z jej strony żadnych naruszeń.

M. F. godziła wprawdzie w cenione dobro prawne, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, ale uczyniła to pod wpływem chwilowych emocji i naglej, życiowej potrzeby, której bezzasadnie przyznała pierwszeństwo przed poleceniem policjanta. Zdarzenie rozegrało się w sąsiedztwie jej domu, dlatego błędnie uznała, że mimo zakazu kontynuowania jazdy dotychczasową trasą zdoła nią dotrzeć do domu i dowieźć artykuły spożywcze ulegające w upale szybkiemu zepsuciu. Niebezpieczeństwo, jakie stworzyła zachowało charakter czysto potencjalny, a motyw jej działania nie wynikały z woli ukrycia innych naruszeń prawa (np. nietrzeźwości). Warto zauważyć, że przepis penalizujący przypisane jej zachowania obowiązywał zaledwie od dwóch miesięcy i choć to oskarżonej nie usprawiedliwia, to pozwala na wniosek, że jego ratio legis nie było odpowiednio zinternalizowane.

Sposób działania oskarżonej nie przybrał żadnej szczególnej formy, lecz sprowadzał się do kontynuowania spokojnej jazdy autem wbrew wydanemu poleceniu. Choć trudno zaprzeczyć, że tego rodzaju zachowanie w obrębie trasy, jaką poruszali się kolarze groziło destabilizacją imprezy sportowej, to niewątpliwie zakłócenie miało charakter krótkotrwały i w żaden sposób nie wpłynęło na jej przebieg.

Sama M. F. okazała skruchę i jako osoba nie mająca dotąd zatargów z prawem, ciesząca się dobrą opinią środowiskową głęboko przeżywała toczący się proces karny. W świetle jej przekonującej relacji nie może być cienia wątpliwości, że incydent z 8 lipca 2017 r. stanowił efekt nadmiaru emocji, które postępowanie karne skutecznie wytłumiło i pozwoliło oskarżonej w pełni zrozumieć popełniony błąd. Nie ma żadnych powodów, aby wątpić, że zastosowana forma reakcji na przestępstwo będzie dla niej wystarczającą nauką, co jednocześnie czyniło wystarczającym zastosowanie minimalnego, rocznego okresu próby. Efekt resocjalizacyjny utrwali orzeczone z mocy art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk świadczenie pieniężne w kwocie dostosowanej do wagi czynu i sytuacji materialnej sprawcy. Ponadto, wobec oskarżonej orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowych na okres 1 roku, co z pewnością zada jej znacząco dolegliwość i skłoni do respektowania poleceń organów kierującym ruchem drogowym, nawet jeśli będą się one wiązały z przejściową niewygodą. Należy stanowczo podkreślić, że kontestowanie znaków i sygnałów wydawanych przez funkcjonariuszy służb publicznych, czy tym bardziej ich jednoznacznych poleceń nie może być akceptowane, bo groziłoby to niewyobrażalnym chaosem i utratą przez w/w służby autorytetu niezbędnego do utrzymania spokoju i bezpieczeństwa publicznego. W ocenie Sądu, M. F. w pełni to rozumiała i nie wymaga stygmatyzacji wyrokiem skazującym na podstawie przepisu, służącego w pierwszej kolejności tępieniu brawury na drodze i tuszowaniu poważniejszych przewinień.

O kosztach postępowania orzeczono w myśl art. 627 kpk, przy czym na wydatki Skarbu Państwa złożyły się koszty uzyskania karty karnej i ryczałt za doręczenia. Opłatę wymierzono stosownie do art. 7 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223)